

Να απέχω ή να ψηφίσω λάθος, σε βάρος δικό μου και της πλειονότητας;

Κυριακή, 20 Σεπτεμβρίου 2015

Η οικονομική κρίση στην χώρα μας βρήκε το πολιτικό σύστημα ανέτοιμο, απαρχαιωμένο και αναχρονιστικό. Οι δοκιμασίες των πολιτών από το 2009 μέχρι σήμερα δεν το δίδαξαν τίποτε. Παρέμεινε ασίγαστα μικροκομματικό και βουλευτικό. Ειδικά, μετά την αποτυχία του να προσαρμοστεί με το αζημίωτο στην ξένη επιτροπεία, χρησιμοποιεί πλέον ασύστολα ακόμα και αυτές τις εκλογικές διαδικασίες για να προωθεί ίδια πολιτικά και προσωπικά συμφέροντα. Αυτό έκανε ο Σαμαράς στις 25/1, αυτό έκανε ο Τσίπρας στις 5 Ιουλίου και φιλοδοξεί να το επαναλάβει αύριο, 20 Σεπτεμβρίου.

Το εκλογικό σώμα γίνεται μπαλάκι αφού του ανατίθεται να αποφασίσει για το μέλλον του, παρότι αυτή η απόφαση λαμβάνεται υπ' όψιν μόνον και εφόσον

λειτουργεί σαν εργαλείο για την διαιώνιση ενός διεφθαρμένου πολιτικού συστήματος, που θα μπορεί να συνεχίζει να επιβιώνει και να κερδοφορεί μες στις ασφυκτικές συνθήκες οικονομικής και υλικής στέρησης της πλειονότητας.

Το εκλογικό σώμα χρησιμοποιείται για να συναινέσει στην δημιουργία μιας προνομιάς κάστας στους κόλπους του κράτους, που θα διαπλέκεται ανενόχλητη, θα ιδιοποιείται την οποιαδήποτε ξένη χρηματοδότηση και θα μεταφέρει όλο το βάρος της αβάστακτης δημοσιονομικής προσαρμογής στις ήδη σπασμένες πλάτες των πολιτών και ιδιαίτερα στους outsiders του πελατειακού συστήματος στον ιδιωτικό τομέα.

Το εκλογικό σώμα στις 20 Σεπτεμβρίου σέρνεται σε μια εκλογική «αναμέτρηση», που στην ουσία γίνεται για μια πιο μακροχρόνια και ασφαλή αναδιανομή των θώκων της πελατειακής εξουσίας στις σκληρές εφαρμοστικές συνθήκες του τρίτου μνημονίου, που θα κρατήσουν χρόνια. Μιλάμε για θύλακες και νοοτροπίες εξουσίας που λειτουργούν σαν συμμορίες για την νομή των προνομίων της διακυβέρνησης. Μιλάμε για συμμορίες με ιδεολογικά πρόσημα και λογότυπα.

Το εκλογικό σώμα καλείται αύριο να δώσει δημοκρατικό άλλοθι στο πολιτικό σύστημα για ό,τι το χαρακτηρίζει και το θρέφει: την ανικανότητα, την αναποτελεσματικότητα, την ανισότητα, την ευνοιοκρατία, την αναξιοκρατία, την διαπλοκή, την διαφθορά και την εξαπάτηση. Σέρνεται παρά τη θέλησή του σε μια κακή ψήφο, σε μια λάθος ψήφο, σε μια ψήφο σε βάρος του, διότι είναι σε βάρος της πλειονότητας.

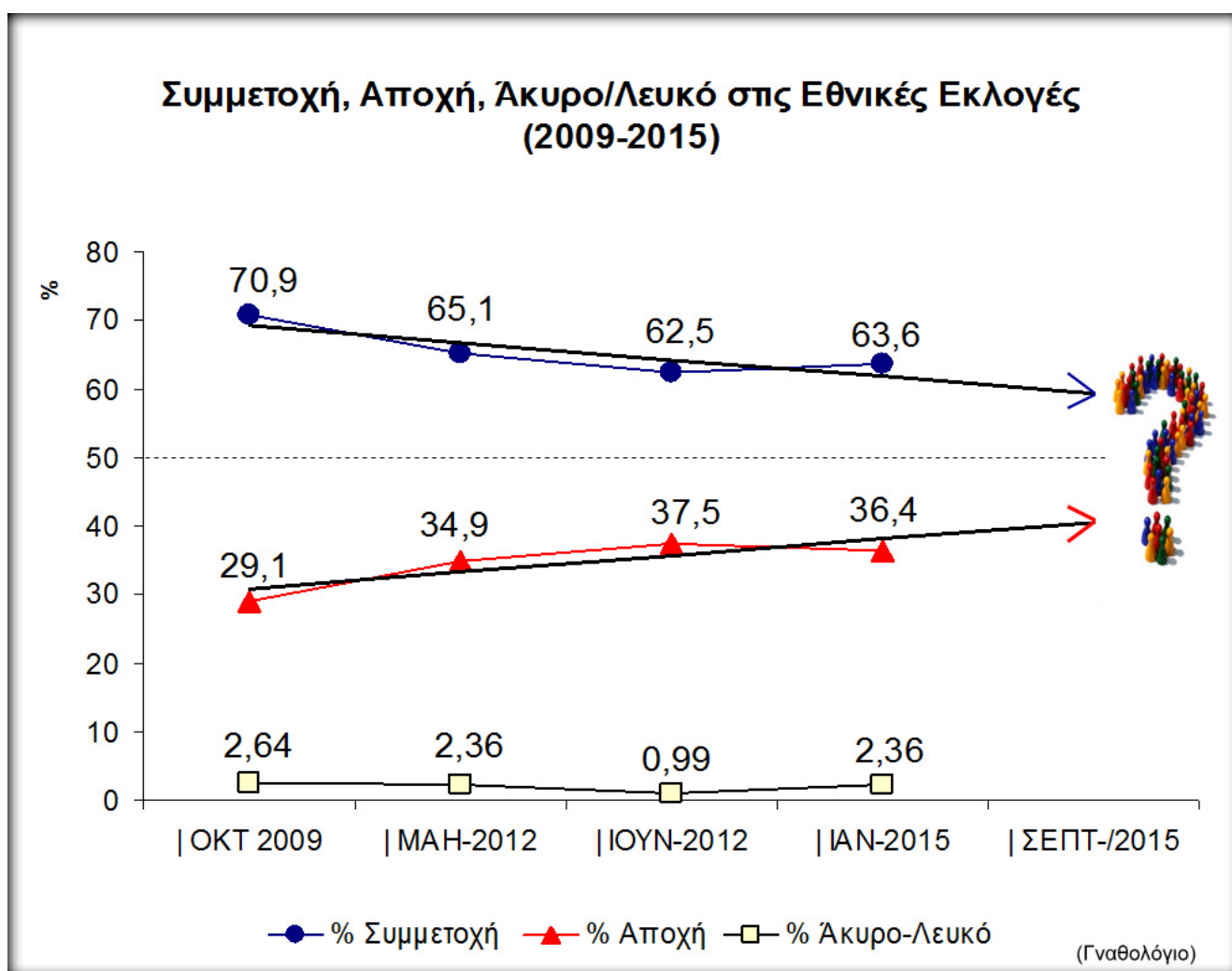
Το εκλογικό σώμα εξαναγκάζεται να επιλέξει ανάμεσα σε δύο κακές επιλογές, εκ των οποίων μάλιστα η μία είναι ήδη ψηφισμένη και τετελεσμένη, ενώ αντίθετα θα έπρεπε να κληθεί για κρίση είτε πριν ψηφιστεί το τρίτο μνημόνιο, είτε αφού υπάρξουν αποτελέσματα σε κρίσιμους τομείς, όπως η ανεργία, η φτώχεια, η διαπλοκή και η υπερφορολόγηση.

Σε αυτές τις εκλογές, η αποχή είναι μια απάντηση στην επιχείρηση γελοιοποίησης και αποδυνάμωσης ακόμη και του κορυφαίου θεσμού της δημοκρατίας, που είναι η εκλογική διαδικασία.

Έχει δίκη ο Γιώργος Κασσιμάτης όταν λέει ότι η μόνη απάντηση του ελληνικού λαού είναι αποχή, άκυρο και συσπείρωση για αγώνα.

Έχει δίκιο ο Ρούντι Ρινάλντι όταν λέει ότι η επιλογή για άκυρη-λευκή ψήφο ή για αποχή στις συγκεκριμένες εκλογές αποτελεί μια πολιτική επιλογή που αξίζει της προσοχής και πιθανά της ενίσχυσής μας.

Όπως δείχνει το παρακάτω γράφημα, στις εκλογές του 2012 και του 2015 σε σχέση με τις εκλογές του 2009, σημειώθηκε μια αύξηση της απομάκρυνσης των πολιτών από την εκλογική διαδικασία. Με βάση αυτά τα δεδομένα, αλλά και την περαιτέρω επιδείνωση των κοινωνικών συνθηκών, η τάση για αποχή στις εκλογές της 20/9 προβλέπεται αυξητική.

Γράφημα: Οι τάσεις αποχής και συμμετοχής στις εθνικές εκλογές 2009-2105.

Αυτή η αυξητική τάση δείχνει να εντείνεται όσο ο χρόνος βαθαίνει μέσα στην ξένη επιτροπεία και τα μνημόνια. Δεν είναι θέμα απογοήτευσης, αλλά συνειδητοποίησης ότι πλέον υπάρχει μια χάωδης αναντιστοιχία ανάμεσα στην πολιτική θεωρία και πράξη και στις οικονομικές συνθήκες που διέπουν την καθημερινότητα του πολίτη.

Η οικονομική κρίση ανέδειξε και επέτεινε αυτήν την αναντιστοιχία που καταλήγει σε έλλειψη πρακτικών και βιώσιμων λύσεων για την πλειονότητα, σε διεύρυνση της ανισότητας και του χάσματος των γενεών και αναπόφευκτα σε κοινωνικές συγκρούσεις.

Να απέχω και να καταδικάσω λοιπόν, ή παρά την θέλησή μου να ψηφίσω λάθος, δηλαδή σε βάρος του εαυτού μου και της πλειονότητας; **Η απάντηση είναι ότι σαν πολιτικά όντα όσο περισσότερες πληροφορίες έχουμε, τόσο καλύτερα μπορούμε να αποφασίζουμε για τον εαυτό μας και τους συμπολίτες μας.**

Και πάντα, κάποτε στην ζωή, μπαίνει το δίλημμα που βασάνιζε τον Άμλετ στον μονόλογό του: «**τι 'ναι το πνεύμα ανώτερο, να υποφέρεις πετριές και σαϊτιές αχρείας τύχης, ή να παίρνεις τα όπλα ενάντια σ' ένα πέλαο βάσανα κι αντιχτυπώντας να τους δίνεις τέλος;**»

Δ. Τρικεριώτης, Twitter: [@BlogGnathion](https://twitter.com/BlogGnathion)